

A movie poster for the thriller 'Water Walker'. The central image shows a woman with blonde hair, wearing a white, short-sleeved, button-down dress, walking barefoot on a body of water. Her feet create concentric ripples in the water. The background is a surreal, misty landscape with a dark, silhouetted tree on the left, a small boat on the right, and several birds flying in the sky. The overall color palette is dominated by blues, greens, and greys, with a soft, ethereal glow.

TED
DEKKER

WATER
WALKER

THRILLER

WATER WALKER

Eerder verscheen van Ted Dekker bij Uitgeverij Kok:

In de serie *The Books of Mortals* (met Tosca Lee):

Verboden

Sterfelijk

Soeverein

In de serie *De Cirkel*:

Zwart

Rood

Wit

Groen

In de serie *Outlaw Kronieken*:

Exit

Outlaw

Het Heiligdom

Dodenakker

Bloedgetuige

Vuur (met Erin Healey)

Kus (met Erin Healey)

De dochters van de beul

Adam

Obsessie

Het huis (met Frank Peretti)

Oogwenk

Dri3

Ted Dekker

WATER WALKER

Thriller

Vertaald door Willem Keesmaat

Water Walker is het derde boek over de mysterieuze redder Outlaw. Eerder schreef Ted Dekker over hem in *Exit* en *Outlaw*.

© Uitgeverij Kok – Utrecht, 2015
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Water Walker* bij Center Street / Hachette Book Group, New York, USA.

© Ted Dekker, 2014

Vertaling Willem Keesmaat
Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 435 2379 0
ISBN e-book 978 90 435 2380 6
NUR 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Proloog

Ik heet Eden en dit is mijn verhaal. Ik weet dat het anders lijkt dan dat van jou, en in zeker opzicht is dat ook zo. Waarschijnlijk ben je namelijk niet een vrouw met blond haar, zoals ik, en ik betwijfel of veel mensen hebben doorstaan wat ik heb moeten doorstaan.

En toch, als je het goed bekijkt, zijn we allemaal hetzelfde: rijk, arm, jong, oud, mollig, mager, blank, bruin of paars; bedenkenk zelf je kostuum maar, het maakt uiteindelijk allemaal niet uit. Wat *wel* uitmaakt, is of we het ons wel of niet aantrekken wanneer we denken dat ons onrecht wordt aangedaan, wie we dan ook denken te zijn of welk kostuum we dan ook denken aan te hebben.

Dat is wat ik heb geleerd. De manier waarop ik het heb geleerd, is misschien wat schokkend voor je. Om sommige dingen schiet je misschien in de lach en om andere dingen pink je een traan weg... Dat hangt helemaal af van wie je denkt dat *jij* bent, wat weleens helemaal niet de echte jij zou kunnen zijn. Je kunt alleen maar leren wie je in werkelijkheid bent door helemaal naar de rand te lopen van wie je denkt dat je bent. Ook dat heb ik geleerd.

Dus heb geen medelijden met mij en laat niet te veel tranen. Dit was voor mij de enige weg. En dat geldt ook voor jou.

Mijn verhaal begint op de avond waarop ik ontdekte dat ik niet mezelf was.

1

Dag één
19.34 uur

‘Je kunt niet langer wachten.’ Wyatt hoorde Kathryn aan de andere kant van de lijn diep en gecontroleerd ademen. Hij beeldde zich in dat ze in hun kleine keuken stond, de telefoon tegen haar oor gedrukt, haar hand bevend langs haar zijde. ‘Je hebt dat huis twee dagen in de gaten gehouden. Ze zullen je gegarandeerd in de gaten krijgen, als ze dat al niet hebben gedaan. Je gaat daar naar binnen en haalt mijn dochter eruit, heb je dat begrepen?’

‘Ik begrijp je, schat.’ Hij tuurde door het raampje van de truck naar het stenen huis. ‘Maar ik kan daar niet zomaar naar binnen lopen en haar meenemen zonder –’

‘Dat kun je *wel*! En je *hoeft* haar niet mee te nemen. Ze gaat vanzelf met je mee. Als je haar vertelt wie je bent, gaat ze met je mee.’

‘Wat als ze het zich niet meteen herinnert?’

‘Ik ben haar *moeder*, Wyatt! Haar moeder! Bloed kruipt waar het niet gaan kan. En jij bent haar vader, vergeet dat ook niet. Goed, misschien dan wel geen bloedverwant, maar ze weet het zodra ze je ziet. Er loopt niemand op deze aarde rond die zo veel van dat kind houdt zoals wij. Eén blik in je ogen en ze weet het.’

‘Ze is daar niet alleen. De moeder is er ook en de vader kan elk moment thuiskomen.’

‘Daarom moet je daar nu naar binnen gaan en ervoor zorgen dat je haar *wel* alleen te zien krijgt!’ beet Kathryn hem toe. ‘En gebruik dat woord niet. Die vrouw daarbinnen is een bedrieger, geen moeder. Waag het niet om dat woord nog eens te gebruiken.’

‘Ik weet het, schat.’ Hij voelde haar diepe bezorgdheid door zijn eigen lijf trekken. ‘Dit was niet de bedoeling.’

Hij hoorde haar zuchten. ‘Wat de bedoeling is, is dat jij mijn dochter redt en haar mee naar huis neemt, naar mij. We hebben altijd geweten dat ze niet zomaar naar buiten zou komen en bij je in de auto zou stappen. Wie weet wat dat arme kind allemaal heeft meegemaakt.’

‘Het was de bedoeling dat ik haar eerst apart zou nemen om dan met haar te praten.’

‘En dat is precies wat je nu gaat doen. Je loopt naar die voordeur toe en vertelt degene die opendoet dat je een belangrijk bericht hebt voor Alice – vergeet niet om haar Alice te noemen, omdat ze haar echte naam niet eens kent. En zorg ervoor dat niemand kan horen wat je haar vertelt. Niemand mag weten dat haar biologische moeder haar op het spoor is.’

Kathryn snoof.

‘Het kan me niet schelen wat er voor nodig is, Wyatt.’ Ze stond op het punt om in tranen uit te barsten en haar stem klonk gespannen en uitgeput. ‘We hebben het hier over gehad. Als die adders je in de gaten krijgen, zijn onze kansen misschien voor altijd verkeken. Je moet bij haar zien te komen voor die man thuiskomt. *Nu*, Wyatt. Ga haar vertellen dat haar moeder op haar wacht. Ik weet zeker dat ze met je mee zal gaan.’

Jarenlang was ze op zoek geweest naar haar dochter, op het obsessieve af, en die koortsachtige zoektocht was een maand geleden op de spits gedreven toen ze erachter waren gekomen dat Eden nog leefde en in South Carolina bij adoptieouders woonde. Ze was door het juridische systeem tegen Kathryn's wil bij haar weggehaald, dus haar terughalen had heel veel voor-

bereiding gekost en het rustte nu allemaal op zijn schouders. Het probleem was dat het lastig zou worden om haar uit dat huis weg te krijgen zonder moeilijkheden te veroorzaken.

En het probleem *daarmee* was dat Eden niet zou meegaan zonder een stukje overredingskracht, wat Kathryn dan ook mocht beweren. Door haar wanhoop kon ze niet meer helder denken. Niet dat hij haar dat kwalijk nam; hij was er net zo op gebrand als zij dat Eden terugkwam, al was het alleen maar om alles weer recht te trekken, vooral voor Kathryn.

Hij had de afgelopen twee dagen naar een mogelijkheid gezocht om Eden alleen te spreken te krijgen, maar zonder succes. Kathryn had niet helemaal ongelijk. Vroeg of laat zouden de burens aan de politie doorgeven dat er een verdachte blauwe pick-up in de straat stond. Hij had er wel voor gezorgd dat hij even onderuitzakte wanneer er auto's langskwamen en hij had een flink deel van de tijd achterin gelegen, tussen de dekens die hij had meegenomen, dus hij was ervan overtuigd dat niemand hem had gezien. Maar hij kon zijn auto op geen enkele manier verbergen, niet als hij dichtbij genoeg wilde zijn om haar te onderscheppen zodra ze in haar eentje het huis verliet. Wat ze nog niet had gedaan.

'Zeke heeft alles uit de kast moeten halen om dit allemaal te regelen, Wyatt. Het enige wat jij hoeft te doen, is naar haar toe gaan. Ik ben mijn dochter al eens kwijtgeraakt en dat wil ik niet nog eens laten gebeuren.'

'Goed, schat. Ik ga al.'

'Zeg maar tegen haar dat haar moeder op haar wacht.'

'Doe ik.'

'Zorg ervoor dat niemand je hoort.'

'Doe ik.'

'Schiet op, voor die man terugkeert. Doe het nu en bel me zodra je terug bent in de auto.'

'Natuurlijk.'

'Beloof het me.'

‘Ik beloof het je, schat.’

Wyatt wachtte tot het stil werd op de lijn voor hij zijn telefoon liet zakken. Hij keek nog eens om zich heen, door het interieur van de cabine. De oude Ford had een met skai overtrokken voorbank, met hier en daar glimmende slijtplekken en barsten. Op aanraden van Kathryn had hij hem schoongemaakt toen hij de pick-up ophaalde en had hij ervoor gezorgd dat hij geen rommel op de vloer achterliet.

Hij verdraaide de binnenspiegel om een blik op zijn gezicht te werpen... Een baardje van twee dagen. Het viel mee. Hij streek met een hand door zijn haar. Blond met een slag. Het zou misschien wel een wasbeurt kunnen gebruiken. Blauwe ogen. Een vriendelijk gezicht, zei Kathryn, van het soort dat elke vrouw aangenaam vindt. De gedachte dat Eden hem voor het eerst zou zien, gaf hem een ongemakkelijk gevoel. Ze zou een vreemde zien, terwijl hij in werkelijkheid haar vader was.

Hij liet de sleutels in een van de zakken van zijn lichtbruine, schone werkbroek glijden. Zijn blauwe overhemd had hij netjes ingestopt.

Hij moest dit op de juiste manier aanpakken, anders zou Kathryn waarschijnlijk wegwijnen van verdriet. En Zeke zou niet blij zijn.

Met een snelle blik naar links en rechts stapte hij uit zijn auto en zachtjes deed hij het portier dicht. De man die in dit huis woonde, was beide avonden tussen half acht en acht uur thuisgekomen... en het was nu vijf over half zeven.

Hij stak de straat over, stapte het trottoir op en liep met zijn hart in zijn keel op de voordeur af. Hij had Eden de afgelopen twee dagen zes keer gezien. Twee keer door een verrekijker toen ze de gordijnen van haar slaapkamer op de tweede verdieping had opengetrokken. Ze was mager en had steil blond haar dat over haar schouders viel. Precies Kathryn op die leeftijd, zo kon hij zich voorstellen. Toen hij Eden voor haar had beschreven, had zijn vrouw gehuild van blijdschap.

Hij moest dit goed aanpakken.

Het maakte niet uit hoe idioot het aanvoelde om Eden op deze manier te redden... Goed was goed. En God zag dat het goed was.

Wyatt droogde zijn handpalmen af aan zijn broek en stapte het betonnen stoepje op, terwijl hij een laatste keer de straat in keek, diep ademhaalde en zijn vinger ophief naar de deurbel, zich ervan bewust dat hij die niet zo stil kon houden als hij wilde.

Zijn vingernagel had een klein rouwrandje. Hij dacht erover om hem eerst schoon te maken, maar hij werd alleen maar nerveuzer en hij wist dat hij aan het uitstellen was. Als hij dit nu niet deed, zou het er misschien helemaal niet meer van komen. En dus drukte hij op de deurbel en deed een stap achteruit toen hij het ding binnen elektronisch hoorde klingelen.

Hij moest dit op de juiste manier aanpakken en dat had hij nu gedaan. Hij kon niet meer terug. Het hing allemaal af van –

De deur zwaaide open en Wyatt stond oog in oog met een meisje met lang, blond haar, gekleed in een lichtblauwe hoodie en een spijkerbroek.

Eden.

‘Hallo?’

Hij was zo verbaasd haar te zien, en dan nog alleen ook, recht voor zijn neus, dat hij niet wist wat hij moest zeggen.

Ze keek hem met haar grote bruine ogen aan, onschuldig als een duif, met een hand op de deurknop.

Vertel het haar, Wyatt. Vertel het haar gewoon.

Hij wierp een blik over haar hoofd om zich ervan te verzekeren dat de vrouw niet in de buurt was en toen zei hij het.

‘Je moeder wil je zien. Ze wil dat je naar huis komt. Ze houdt van je. Niemand mag weten dat ik hier ben.’

Niet soepel genoeg. Zijn stem klonk te schor. Hij schraapte snel zijn keel.

‘Ik ben je vader. Ga alsjeblieft met me mee. Je moeder is der-

tien jaar lang naar je op zoek geweest.' En toen: 'Je echte naam is Eden.'

'Alice?' werd er van verderop in de gang geroepen.

Hij stak snel een hand uit, zodat ze die kon grijpen en ze konden wegrennen voor het te laat was. 'Alsjeblieft...'

De adoptie moeder, een vrouw van ergens in de veertig of vijftig met kort, krullend blond haar, kwam in zicht en droogde met een theedoek haar handen af.

'Wie is het, lieverd?'

Wyatt bevroor. Zijn blik was strak op de vrouw gericht. Hij moest snel iets bedenken om te zeggen, maar daar was hij nooit zo goed in geweest en hij sloeg dan ook helemaal dicht.

De vrouw liep door de gang heen naar hen toe. Het enige wat Wyatt kon bedenken, was Eden vastgrijpen en ervandoor gaan, maar hij kon haar toch niet zomaar meesleuren? Het arme ding zou zich wild schrikken. En het misschien wel op een gillen zetten. Of zich bezeren.

'Waarmee kunnen we u van dienst zijn?' vroeg de vrouw.

'Ik...'

Maar hij wist niet wat hij moest zeggen. En voor hij iets kon bedenken, schoof Eden naar achteren en verdween ze uit het zicht, het huis in, en liet ze hem alleen met de vrouw. De adoptie moeder wierp een blik in de richting waarin Eden was verdwenen en moest iets hebben gezien wat haar bang maakte, want toen ze weer naar hem keek, stonden haar kaakspieren gespannen.

'Ik denk dat u maar beter kunt gaan.'

Ze stapte naar de deur toe en duwde hem dicht. Het deurslot gaf een venijnige klik.

Wyatt bleef bewegingloos staan en starde verbijsterd naar de deur. Was dat alles?

Dit liep helemaal fout. Een beeld van Kathryn's gezicht, vertrokken van angst, kwam hem voor de geest. En daarmee de ziekmakende bewustwording van zijn eigen mislukking.

Pas daarna kwam het besef dat het feit dat hij daar met een domme blik in zijn ogen op dat stoepje stond, voor iemand in het huis of een buurvrouw nogal eng zou overkomen. Maar dat was hij niet.

Hij draaide zich om en liep met lood in zijn schoenen terug naar de auto. Volledig uit het veld geslagen en met een brok in zijn keel. Maar hij wist wat hij moest doen. Wat hij altijd deed. Ze zou het weten... Ze wist het altijd.

Kathryn nam meteen de telefoon op.

‘Heb je haar?’

Hij haalde diep adem. ‘De moeder was erbij... Nog niet, maar zo gauw als –’

‘Wat bedoel je met “nog niet”?’ onderbrak ze hem. ‘Heb je haar gesproken?’

‘Nee. Niet met de moeder –’

‘Met *Eden*! Heb je gedaan wat ik je heb gezegd? Vertel me alsjeblieft dat je het niet hebt verknoeid!’

‘Nee, lieverd, ik zweer het je.’ Hij vertelde haar in zo kort mogelijke bewoordingen wat er was gebeurd, precies zoals de confrontatie zich had afgespeeld, omdat ze zou blijven aandringen. Hij had lang geleden al geleerd dat dit het beste was. Integriteit was iets belangrijk als je wat zielenrust wilde hebben.

Nadat hij zijn verhaal had gedaan, bleef het een paar seconden stil aan de andere kant van de lijn. Het duizelde haar en dat kon hij haar niet kwalijk nemen.

‘Kathryn?’

‘Onze tijd raakt op.’

‘Ik weet het. Maar ik –’

‘Je gaat terug, Wyatt. Nu.’ Haar stem klonk nu zachter, zenuwslopend intens, maar tegelijkertijd kalm. ‘Het maakt me niet uit hoe je het voor elkaar denkt te krijgen, maar je gaat mijn dochter halen. Als het nodig is, trap je de deur maar in. Neem haar gewoon mee. Misschien dat ze het nu niet begrijpt, maar dat komt wel als ze het hele verhaal hoort.’

‘De deur intrappen?’ Het duizelde hem even toen hij nadacht over de gevolgen van zo’n actie. ‘En wat als ze niet mee wil?’

‘Dan neem je haar mee!’ Het bleef enkele seconden stil aan de andere kant. En toen vervolgde ze zeer stellig: ‘Je krenkt nog geen haar op haar hoofd, maar je zorgt ervoor dat ze met je meegaat. Hoor je wat ik zeg, Wyatt?’

Hij aarzelde maar een seconde.

‘Ja, schat.’

De verbinding werd verbroken.

Hij stopte zijn telefoon met een bevende hand terug in zijn zak, verdoofd van angst. Hij wist echt niet hoe hij deze klus moest klaren, in elk geval niet zonder een hoop opschudding te veroorzaken. Niet zonder het risico te lopen dat hij haar zou bezeren. Niet zonder te worden opgepakt en alle eventuele kansen om Eden ooit nog thuis te krijgen te verknoeien.

Maar goed, die kansen had hij waarschijnlijk al bijna verknoeid. Eden zou haar adoptie moeder vertellen dat haar biologische moeder haar probeerde terug te krijgen, waarna de politie haar waarschijnlijk zou afschermen van de buitenwereld. Maar God had ervoor gezorgd dat ze Eden hadden teruggevonden, of niet? Dan zou God er op de een of andere manier ook voor zorgen dat ze met hem mee zou komen. Dat was de enige manier waarop Kathryn het kon bekijken. Ze had geloof. Het was nu dus puur een kwestie van hoe groot dat van hem was. Eden moest worden gered. En soms moest je risico’s nemen om iets goeds te doen.

Wyatt dacht aan wat Eden al die jaren had moeten doorstaan nadat ze als klein kind tegen de wil van haar moeder in naar een kindertehuis was gebracht. En aan het gat dat op die dag in Kathryn’s ziel was geslagen. Kathryn, die tevergeefs naar haar dochter had gezocht.

En met die gedachte stapte hij uit zijn pick-up, liep hij kalm naar de achterkant, deed de klep open, pakte zijn handschoenen, de hamer en de ducttape, en stak voor de tweede keer de straat over.

2

Dag 1
19.42 uur

Waarom? Ik denk dat dat de vraag is die door het hoofd van elke dertienjarige spookt, maar gezien de manier waarop de meeste kinderen praten, betwijfel ik of die vraag bij hen net zo op de voorgrond aanwezig is als bij mij.

Waarom? Waarom ik? Waarom ben ik zo anders? Waarom kan ik er maar niet achter komen waar ik thuis hoor? Waarom praat ik zo anders dan de meeste andere kinderen van mijn leeftijd? Waarom blijft iedereen maar zeggen dat ik zo intelligent ben, terwijl ik het grootste deel van de tijd geen idee heb van wat er gaande is? Waarom is mijn IQ zo hoog en mijn leergierigheid zo groot, terwijl ik zo weinig weet? Waarom kijken de mensen zo eigenaardig naar me?

Maar ik had nog meer vragen, waarvan ik de meeste voor mezelf hield, omdat ik niemand kende aan wie ik ze zou durven stellen. Zoals *wie?* Wie ben ik eigenlijk echt? Wie heeft me zo gemaakt? Wie zijn al die andere mensen? Wie zijn mijn vader en moeder?

En *wat?* Wat ben ik? Wat moet ik doen? Wat zou ik moeten denken?

De therapeut bij wie ik een keer per week langs ga, Amy Threadwell, zegt altijd tegen me dat alle onderzoeken die ze bij me hebben gedaan, aantonen dat sommige delen van mijn her-

senen veel meer op die van een volwassene lijken dan op die van een dertienjarige, zoals de gebieden die nieuwe informatie opslaan en ook mijn spraakcentrum.

Aan de andere kant zegt ze ook dat ik behoorlijk naïef ben. Dat ik mensen te snel vertrouw.

Er is me blijkbaar iets vreselijks overkomen toen ik klein was. Geen idee wat er is gebeurd. Ik kan het me niet herinneren en verder weet ook niemand het of niemand wil het me vertellen. Eigenlijk weet ik alleen wat ik het afgelopen half jaar heb geleerd. Alles wat daarvoor is gebeurd, is uit mijn geheugen verdwenen.

Zie mijn hersens als een perfect geprogrammeerde en zeer krachtige computer. Toen ik wakker werd van wat er zes maanden geleden zou zijn gebeurd, deed mijn besturingsprogramma het nog uitstekend, dus taal was geen enkel probleem en ik kon uitstekend informatie verwerken, maar alle data was van mijn harde schijf gewist.

En dus moest ik alles opnieuw leren. En door het soort elektronische circuits dat ik had, leerde ik snel. Heel wat dingen waren een automatisme, zoals overlevingsreflexen: weten dat je opzij moet springen als er een auto aankomt, zodat je niet wordt platgereden, bijvoorbeeld. Maar de meeste dingen moest ik leren door informatie te absorberen, een beetje zoals je data in een computer invoert.

Maar mijn intuïtie was een stuk minder geavanceerd. De manier waarop ik in de wereld stond. De ingewikkeldheid van relaties en de juiste etiquette. Dingen zoals wie ik wel en wie ik niet kon vertrouwen, wie ik wel en wie ik niet kon geloven. Wat dat betreft was ik net een klein kind, zeiden ze. Hoewel ik de wereld bekeek met een bewonderende blik, reageerden de meeste mensen er maar raar op. Woede, bezorgdheid en angst waren me in eerste instantie vreemd. Natuurlijk begon ik die uiteindelijk te herkennen, maar langzaam, als een naïef kind.

Dat zeiden ze tenminste. En het klonk eigenlijk wel logisch.

Een van de intuïtieve neigingen die ik zeer snel oppikte, was een eenvoudig verlangen om mijn echte vader en moeder te leren kennen. Maandenlang was ik ervan overtuigd dat bij hen zijn me een bepaalde mate van vervulling zou schenken die ik anders niet zou kennen. Maar toen duidelijk werd dat ik ze nooit zou ontmoeten, laat staan ze leren kennen, begon ik dat idee van me af te zetten en te aanvaarden dat ik ook prima gelukkig kon zijn bij John en Louise Clark, de liefhebbende adoptieouders die me vier maanden geleden in huis hadden genomen.

Dus toen ik die avond de deur opendeed en in de blauwe ogen keek van een onbekende man die beweerde dat hij mijn vader was, stond mijn wereld opeens op zijn kop. Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik wist zelfs niet eens wat ik moest denken.

‘Wil je erover praten?’ vroeg Louise.

Ik ging naast haar op de bank zitten, met mijn handen in mijn schoot gevouwen, terwijl de woorden van de man door mijn hoofd spookten.

Je moeder wil je zien. Ze wil dat je naar huis komt. Ze houdt van je. Je moeder is dertien jaar lang naar je op zoek geweest.

Louise legde een hand op mijn knie. ‘Het is belangrijk dat ik weet wat er is gebeurd. Er lopen heel wat rare mensen rond en als er iets is wat een bedreiging zou kunnen vormen, wat dan ook, moet ik dat weten. Dus vertel me alsjeblieft wat hij heeft gezegd, Alice.’

Je echte naam is Eden.

Het duizelde me nog steeds. Ik wilde voor Louise geen beerput opentrekken. Ze was een gevoelige vrouw en was erg aan me gehecht geraakt, net als John. Hoe zou ze zich voelen als ze erachter kwam dat mijn echte moeder me terug wilde, aangenomen dat dat echt zo was?

Niemand mag weten dat ik hier ben.

Was ik bang? Ja en nee. Ja, omdat ik het gevoel had dat de

man die beweerde dat hij mijn vader was, bang was dat iemand erachter zou komen dat hij hier was. Maar waarom? En hij leek me niet de nuchtere vader die ik me had voorgesteld. Er zaten een paar vlekken op zijn blauwe overhemd en zijn haar was vettig. Maar hij had vriendelijke ogen. Toch?

Dus nee, ik was niet bang. Eerder verward. Wat als die man echt mijn vader was? Wat als ze echt dertien jaar lang naar me op zoek waren geweest? Wat als ik bij mijn echte moeder thuis hoorde, in plaats van bij John en Louise?

‘Lieverd, zeg iets tegen me.’

Mijn gedachten werden afgekapt door het geluid van een raam dat aan diggelen ging. Louise draaide zich met een ruk om en keek met grote ogen in de richting van de gang die naar de keuken liep. Heel even verroerde geen van ons tweeën een vin, ik bevroren uit nieuwsgierigheid en zij uit angst. Dat zag ik aan haar gezicht.

Door het geluid van de achterdeur die dichtging, vroeg ik me af of John misschien was thuisgekomen, maar dat verklaarde niet het versplinterde glas.

Louise hapte naar adem en greep instinctief mijn arm.

Vanuit de gang klonken zware voetstappen.

Louise draaide zich paniekerig naar me om. ‘Verstop je snel achter de bank!’ fluisterde ze. ‘Snel!’

Maar het was al te laat om me te verbergen. Daar was hij weer. De man die beweerde dat hij mijn vader was. Hij stond in de deuropening van de huiskamer, gekleed in hetzelfde blauwe overhemd, maar deze keer met leren werkhandschoenen aan. In de ene hand had hij een hamer en in de andere een rol ducttape, en hij keek ons aan alsof hij al net zo verbaasd was om ons te zien als wij hem.

Enkele lange momenten verroerde niemand zich. Ik voelde Louises hand beven en haar angst sloeg op mij over. Het feit dat mijn vader me kwam halen met behulp van een hamer en ducttape, maakte dat ik dat een minder fijn idee vond.

Maar die blik in zijn ogen toen hij naar ons keek... Bijna verontschuldiging. Ik kon me niet voorstellen dat hij ons iets wilde aandoen.

De man hief zijn rechterarm half op. 'Ik wil jullie geen kwaad doen.' Hij zag dat Louise met grote ogen naar de hamer keek, dus legde hij die op de grond en hief een open, niet-bedreigende hand op.

'Echt, ik wil niemand kwaad doen. Maar ik moet haar meenemen.'

Louise leek geen woord meer te kunnen uitbrengen.

'Ik moet haar meenemen en ik wil verder geen moeilijkheden veroorzaken.'

Louise sprong ineens op van de bank. 'Wegwezen!' Ze priemde met een wijsvinger naar de deur. 'Verdwijnt nu meteen uit mijn huis.'

'Nee, nee, nee... Dat gaat niet.' Hij deed een stap naar voren, zijn hand nog steeds opgeheven om ons gerust te stellen. Hij had een rood aangelopen hoofd, maar niet van boosheid. 'Het komt goed, dat beloof ik je. Ik zal je geen kwaad doen, maar ik moet haar wel meenemen. En ik kan niet toestaan dat je meteen de politie belt.'

'Luister, dit kun je niet doen!' Louise begon in paniek te raken.

'Ja, het moet. Ik *moet* haar meenemen.'

Mijn hart bonkte bijna tussen mijn ribben door. Ik wist dat ik het eigenlijk op een lopen zou moeten zetten of zo, maar ik stond als aan de grond genageld. En ergens diep vanbinnen vroeg ik me af of dit echt mijn vader was. Hij zag er niet uit alsof hij al eens eerder zoiets als dit had gedaan. Om eerlijk te zijn leek hij zich hier net zo ongemakkelijk onder te voelen als wij.

Maar waarom?

Zijn blik verplaatste zich naar mij. 'Blijf op de bank zitten, lieverd. Beweeg je alsjeblieft niet. Ik wil niemand pijn doen, maar ik kan niet anders. Dit is de enige manier. Dus ga alsjeblieft niet...'

Op dat moment rende Louise naar de eetkamer, maar ze had nog geen drie stappen gedaan voor de grote man haar de pas afsneed, een arm om haar middel sloeg en haar van de grond tilde. Ze gilte en stompte hem op zijn rug.

‘S-s-sst...’ Hij probeerde haar stil te krijgen, maar ze wilde niet luisteren. Met een gefrustreerde grom liet hij haar als een zak aardappels op haar rug vallen en drukte een gehandschoende hand over haar mond.

‘En nu stil! Ik had je al verteld dat ik geen keus heb en dat ik je geen kwaad wil doen. Maar je gaat jezelf bezeren als je zo bezig blijft.’

Hij hief zijn blik op naar mij. ‘Het spijt me vreselijk, lieverd. Ik had het niet op deze manier willen doen. Blijf gewoon op de bank zitten, goed? Ik zal je geen kwaad doen. Dat beloof ik je. Blijf gewoon waar je bent.’

Ondertussen was ik wel echt bang geworden, maar ik zag geen enkele reden om het op een lopen te zetten. Hij zou me toch te pakken krijgen. En dan was daar nog steeds dat stemmetje dat me vertelde dat hij een goede man was en dat hij misschien mijn vader was. En dus trok ik mijn benen op de bank, sloeg mijn armen om mijn knieën en bleef zitten waar ik zat.

De val leek Louise de adem te hebben benomen, want ze was helemaal stil.

‘Draai je om.’

Toen ze aarzelde, trok hij haar op haar buik en zette een knie op haar rug om haar op haar plaats te houden.

Nu hij zijn handen vrij had, trok hij snel een lang stuk tape van de rol, trok haar armen achter haar rug en plakte haar polsen strak aan elkaar.

‘Dit kun je niet doen.’ Ze hilde nu. ‘Alsjeblieft... alsjeblieft, ze is nog maar een kind.’

‘Ik heb je al verteld dat ik haar geen kwaad zal doen!’ Hij klonk alsof hij ergens van werd beschuldigd. ‘Ik zou haar *nooit* iets aandoen. Ze is heel speciaal voor mij.’

‘Alsjeblieft...’

Maar verder kwam ze niet, omdat hij haar hoofd opzij draaide en een stuk tape over haar mond plakte.

Daarna greep hij haar enkels, drukte ze met een grote hand tegen elkaar en tapete ook die vast, zodat ze niet meer kon lopen.

En toen stond hij op en keek enkele seconden naar haar, hijgend van de inspanning. Hij keek de kamer rond, naar de voordeur en toen naar mij.

‘Ik kan niet toestaan dat ze alarm slaat wanneer we verdwenen zijn. Dus ik ga haar in de kast opsluiten, maar ik doe haar geen pijn. Goed?’

Hij leek mijn toestemming te willen hebben, maar ik was nog te geschokt om iets terug te zeggen.

‘Beloof je dat je daar zult blijven zitten tot ik klaar ben?’ Hij keek me vriendelijk en onzeker aan. En toen liep hij naar me toe en ging op de bank zitten.

‘Misschien is het het handigst dat ik ook bij jou wat tape om je polsen en enkels plak, zodat je niet kunt proberen weg te rennen. Dat doe ik liever niet, begrijp je, maar ik weet dat dit allemaal nogal beangstigend kan zijn en dat je misschien toch zult proberen te vluchten. En als je dat doet, moet ik je zien tegen te houden en dan zou je kunnen vallen of zoiets. En ik kan niet toestaan dat jou iets overkomt, begrijp je? Dat kan gewoon niet.’

Hij keek me alweer aan alsof hij op toestemming wachtte.

‘Wil je je armen even uitsteken?’

Hij scheurde een stuk tape af.

Ik had geen andere keuze dan hem te gehoorzamen. Ik maakte hoe dan ook geen enkele kans tegen zo’n sterke man.

En dus liet ik langzaam mijn voeten op de vloerbedekking zakken en stak mijn armen uit. Ze waren bleek en mager, en ik twijfelde er geen moment aan dat hij ze als twijgjes kon afbreken, als hij zou willen.

In plaats daarvan wond hij het tape erom alsof hij iets van kristal in zijn handen hield. Na een korte aarzeling scheurde hij nog een stuk tape af en plakte dat voorzichtig over mijn mond.

‘Het spijt me echt, lieverd, maar ik wil niet dat je het op een gillen zet wanneer we vertrekken. Begrijp je dat?’

Ik weet niet waarom ik knikte, maar dat deed ik wel. Misschien omdat ik besepte dat ik met hem zou meegaan en dat alleen een vervroegde thuiskomst van John daar verandering in zou kunnen brengen.

‘Dank je.’ Hij streek met een hand over mijn haar en liep toen naar Louise toe, die haar hoofd zo ver mogelijk had opgeheven en hem woest aankeek.

Hij tilde haar op, droeg haar naar het trapkastje, trok het deurtje open en legde haar er voorzichtig in. Ze protesteerde wild achter het tape, maar ze vocht niet tegen haar boeien, omdat ze waarschijnlijk wel besepte dat dat zinloos was.

Met een laatste verontschuldiging – een gemeend ‘sorry’ – sloot hij haar op. Nog geen dertig seconden later had hij het deurtje gebarricadeerd met een stoel uit de eetkamer.

En toen leidde de grote man met het blauwe overhemd, die zei dat hij mijn vader was, me op mijn eigen voeten het huis uit, liep met me naar een blauwe pick-up aan de overkant van de straat, hielp me om in te stappen en reed weg in het donker.

MIJN NAAM IS ALICE RINGWALD. MAAR DE MAN DIE MIJ ONTVOERD HEEFT, ZEGT DAT DAT EEN LEUGEN IS.

Het geheugen van de dertienjarige Alice gaat niet verder terug dan zes maanden. Het enige leven dat ze kent, is dat wat ze langzaam maar zeker aan het opbouwen is met haar liefdevolle pleegouders. Totdat ze wordt ontvoerd door een wildvreemde man.

De man noemt haar Eden en neemt haar mee naar een vrouw die zich voorstelt als haar moeder. Een vrouw die haar aan afgrijselijke religieuze rituelen onderwerpt. Eden is volgens haar het lam dat de zonden van de familie moet wegwassen.

Vijf jaar later ontmoet Eden een man die alle gebeurtenissen in een nieuw perspectief zet. Maar zal ze de kracht vinden om haar afschuw opzij te zetten en haar misbruikers te vergeven?

Met *Water Walker* zet Ted Dekker opnieuw een thriller van formaat neer en word je een raadselachtige wereld in gezogen. Inmiddels heeft hij meer dan twintig titels op zijn naam staan. Dekker schreef eerder over de mysterieuze redder uit *Water Walker* in *Exit* en *Outlaw*.

uitgeverij

www.kok.nl

NUR 332

ISBN 978-90-435-2379-0

9 789043 523790